

מדת ברכת

שיעון חזק חימוי בדרך קצרה

בברכת כתיבה וחתומה טובה
לכל כלל ישראל
הערת
הוצאות טל 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 113 פרשת האזינו תשע"ה

חגיגה יח - כד

אחת במים היא כדעת ר' יהודה ששינוי שמקוה שיש בו מ' סאה מכוונות וירדו שנים וטבלו זה את זה הראשון נטהר והשני לא, ולר' יהודה אם רגלו של הראשון עדיין במים גם השני נטהר, ור"נ אומר בשם רבה בר אבוחי שנהלך ר' בטהרה של מעלות דרבנן, אך בטומאה וטהרה דאורייתא לא מועיל רגלו במים, וזה כר' פדת שאמר שהדין שמועיל רגל אחת במים הוא רק לר' יהודה, וללישנא בתרא ר"נ אומר בשם רבה בר אבוחי שנהלך ר' יהודה ורבנן בטומאה דאורייתא, אך במעלות דרבנן לכו"ע טהור השני, וא"כ זה לא כר' פדת.

עולא אמר שאל את ר' יוחנן לדעת ר' יהודה האם יכול להטביל מחטים וצנוריות בראש של הראשון האם ר' יהודה סובר רק גוד אחית ולא גוד אסיק או שהוא סובר גם גוד אסיק, ור' יוחנן אמר שישנה משה שאם היו ג' גממיות בנחל והעליונה והתחתונה היו כ' סאה כל אחת, והאמצעית של מ' סאה ומחברת ביניהם חרדלית של גשמים, ר' יהודה אומר שר"מ מתיר לטבול בעליונה, ויש ברייתא שר' יהודה אמר **עמוד ב** שר"מ מתיר לטבול בעליונה ואני אומר בתחתונה ולא בעליונה וא"כ הוא סובר רק גוד אחית, אמר עולא שאם כתוב כן בברייתא נלך אחריה.

המשנה אומרת שהוחזק לחולין לא הוחזק למעשר, ולכאורה זה כרבנן שחילקו בין חולין למעשר, אך בסיפא כתוב שבגדי עם הארץ מדרס לפרושים ובגדי הפרושים הם כמדרס לאוכלי תרומה וא"כ זה כר"מ שמעשר וחולין שוים א"כ הירשא כרבנן והסיפא כר"מ, רב אחא בר אדא מעמיד שמדובר בסיפא לגבי ה' מעלות, וגם רבנן מודים שבזה אין חילוק בין חולין למעשר, ואמר רב מרי שרואים מכאן שחולין שנעשו על טהרת הקודש הן כקודש.

דף כ ולכאורה ראייתו היא ממה שלא עשו מעלה נוספת, אך יתכן שלא כתוב בהם מעלה כי אם הם כתרומה כבר כתוב בתורה ואם הן כחולין כבר שנינו שחולין שנעשו על טהרת הקודש שלת"ק הן כחולין ולר"א בר' צדוק הן כתרומה, אך יש להוכיח מהסיפא שיוסי בן יעזר היה חסיד שבכהונה ומטפחתו היתה כמדרס לאוכלי קודש, ויוחנן בן גודגא אכל על טהרת הקודש כל ימיו ומטפחתו היתה מדרס לחטאת, ומשמע שלקודש לא, וא"כ חולין שנעשו על טהרת הקודש הם כקודש.

ר' יוחנן בן אלעזר אומר שאם נפל סודרו ממנו ואמר חבריו תנה לי והביא לו טמאה, ור' יוחנן בן עמרם אומר שגם אם התחלפו בגדי שבת בבגדי חול ולבשם נטמאו, ור"א בר' צדוק אומר שהיו שתי נשים חבירות שהתחלפו בגדיהן בבית המרחץ ור"ע טימאן, ור' אושיעיא שואל שא"כ אם הושיט ידו לסל ליטול פת חטים ועלתה לו פת שעורים נטמאה, וישנה ברייתא מפורשת שאם אמר על החבית שחזקת שהיא יין ונמצאת של שמן היא טהורה, אך בסיפא של הברייתא כתוב שאסורה מלאכול, ור' ירמיה מבאר שאמר שמרתיה מדבר המטמאה ולא מדבר הפוסלה, ולכאורה לא קיימת שמירה לחצי, אך מצאנו בברייתא שאם הושיט ידו לסל שעל כתיפו ומגרפה בסל, וליבו היה על הסל ולא על המגרפה הסל טהור והמגרפה טמאה, ואין לומר שתטמא המגרפה את הסל כי אין כלי מטמא כלי, ולכאורה יטמא מה שבסל, ואמר רבינא שאמר שמרתי מדבר המטמאו ולא מדבר הפוסלו, אך בכ"ז קשה שכתוב בברייתא ששמן בחזקת של יין טהור מלטמא, ועוד שאל רבה בר אבוחי שאשה אחת באה לפני ר' ישמעאל אמרה לו בגד זה ארגתי בטהרה ולא היה בליבי לשמרו בטהרה ותוך כדי הבדיקות שבדקה אמרה לו שנידה משכה עמי בחבל, ואמר ר' ישמעאל כמה גדולים דברי חכמים שרק דבר שבליבו לשמרו טהור, ומה שאין בליבו לשמרו טמא, ועוד אשה לפניו ואמרה לו שמפה זו ארגתי בטהרה ולא היה בליבי לשמרה ותוך כדי שבדקה אמרה לו שנימא נפקסה לה וקשרה אותה בפה, ואמר ר' ישמעאל כמה גדולים דברי חכמים שדבר שבליבו לשמרו טהור ומה שאמר טמא, ולא קשה על ר"א בר' צדוק ששם כל אחת החליפה עם חברתה שהיא אשת עם הארץ והסיחה דעתה, וכן מה שאמר ר' יוחנן בן עמרם על בגדי שבת כי בגדי שבת עושה להם שימור יותר, אך במקרה של ר' יוחנן בן אלעזר לכאורה נאמר שיעשה שימור ביד חבריו, ואמר ר' יוחנן שיש חזקה שאדם לא משמר מה שביד חבריו, **עמוד ב** ומה שכתוב בברייתא שכשהיו חמרו ופועליו טעונים טהרות אף שהפליג מהם יותר ממיל טהרותיו טהורות, ואם אמר להם לכו ואני אבא אחריכם כשנעלמו מעיניו טמא, ור' יצחק נפתח מבאר שברישא מדובר שמהר חמרו ופועליו לכך, ובסיפא טמא שהעם הארץ אינו מקפיד שחבירו יגע, וברישא מדובר שבא להם פתאום דרך עקלתון, ובסיפא כיון שאמר להם לכו ואני אבא אחריכם הם סומכים שלא יבא מיד.

פרק חומר קודש

משנה קודש חמור מתרומה, שלתרומה ניתן להטביל כלי בתוך כלי אך לא לקודש, לתרומה ניתן להשתמש בתוך כלי שטמא אחריו ולא תוכו או בית צביטתו, ובקודש אסור, הנושא מדרס יכול לישא תרומה אך לא קודש, ובגדי אוכלי תרומה הם מדרס לקודש, ובעוד דברים אין מדת הקודש כמדת התרומה שבקודש צריך להחזיר ולנגב ואח"כ להטביל ובתרומה קודש ואח"כ מטביל, כלים שנגמרו בטהרה צריכים טבילה עבור קודש ולא עבור תרומה, כלי מצרף מה שבתוכו לקודש ולא לתרומה, רביעי בקודש פסול ובתרומה רק שלישי, בתרומה אסור, בתרומה ידו אחת השנייה טהורה, ובקודש צריך להטביל שתייהן שהיד מטמאה אחרת, בתרומה יכול לאכול אוכל נגוב בידיים טמאות, אך בקודש לא.

דף כא אונן ומחוסר כיפורים צריכים טבילה לקודש ולא לתרומה. **גמרא** לר' אילא מה שבקודש לא מטבילים כלי בתוך כלי זה בגלל שכבוד הכלי הפנימי

דף יח ר"ל לומד מהפסוק וחג הקציר, שיש חג שגם קוצרים בו וזה לא ביו"ט שאסור לקצור, אלא מדובר בזמן ההשלמה של עצרת, ור' יוחנן מקשה שא"כ חג האסיף לא ניתן לפרש כך שאסור לעבוד ביו"ט ובחיה"מ, אלא ודאי הכוונה שהוא חג שבא בזמן אסיפה, וא"כ גם חג הקציר הכוונה לחג שבא בזמן קצירה, **ר"ל ור' יוחנן** סוברים שחיה"מ אסור במלאכה, ובברייתא כתוב שלר' יאשיה לומדים את זה מהפסוק את חג המצות תשמור שבעת ימים, ור' יוחנן לומד את זה מק"ו, שאם הימים ראשון והאחרון אסורים למרות שאין קדושה לפנייהם ולאחריהם, ק"ו שחיה"מ שיש קדושה לפניו ולאחריו שאסור במלאכה, ויש לפרוך שכל ששת ימי באשית יוכיחו שיש קדושה לפנייהם ולאחריהם ובכ"ז מותרים במלאכה, אך יש לדחות שבחיה"מ יש קרבן מוסף ובחול לא, אך גם בר"ח יש מוסף ובכ"ז אינו אסור במלאכה, ויש לומר שר"ח אינו נקרא מקרא קודש וחיה"מ נקרא מקרא קודש ולכן יאסר במלאכה, ובברייתא אחרת נאמר שר' יוסי הגלילי לומד את האיסור בחיה"מ מהפסוק כל מלאכת עבודה לא תעשו, ור"ע לומד זאת מהפסוק אלה מועדי ה' והפסוק לא נאמר בראשון ובאחרון שהרי כבר כתוב בהם שבתון, אלא מלמד שגם חיה"מ אסור במלאכה, ובברייתא אחרת לומדים זאת מהפסוק ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת לה' וכמו שהשביעי עצור במלאכה כך כל הששת ימים עצורים במלאכה, ואין ללמוד משביעי שיאסר חיה"מ בכל מלאכה שכתוב וביום השביעי עצרת שרק שביעי עצור מכל מלאכה ולא שאר הימים, ונמסר לחכמים איזה יום אסור ואיזה מותר ואיזו מלאכה מותרת ואיזו אסורה.

יום טובה שאחר השבת מותר בתענית, ואמנם היה מעשה שמת אלכסא בלוד ונכנסו להספידו ולא הניח ר' טרפון להספידו כי זה היה יו"ט של עצרת ופשוט שאין מדובר ביו"ט ממש שלא היו מגיעים להספיד בו, אלא הכוונה ליום טובה ויש לומר ששם זה היה יו"ט שחל בחול, ומשנתנו דיברה כשחל בשבת ואז יום טובה מותר בהספד.

עמוד ב משנה לחולין מעשר ותרומה יש ליטול ידים, אך לאכילת קודש יש להטביל ידיו, ולחטאת אם נטמאו ידיו נטמא גופו, מי שטבל עבור חולין והוחזק לחולין אסור למעשר, ואם טבל והוחזק למעשר אסור בתרומה טבל והוחזק לתרומה אסור לקודש, טבל והוחזק לקודש אסור לחטאת, ואם טבל לחמור מותר בכל, ואם טבל ולא הוחזק כאילו לא טבל, בגדי עם הארץ הם נחשבים לפרושים כטמאים מדרס, ובגדי פרושים הם כמדרס לאוכלי תרומה, בגדי אוכלי תרומה הם כמדרס לאוכלי קודש, בגדי קודש הם כמדרס לחטאת, ויוסי בן יעזר היה חסיד ומטפחתו נחשבת כמדרס לקודש, ויוחנן בן גודגא אכל כל ימיו על טהרת הקודש ומטפחתו נחשבת כמדרס לחטאת. **גמרא** משמע במשנה שחולין ומעשר טעונים נטילת ידים, ויש משנה שתרומה וביכורים חייבים עליהם מיתה וחומש ואסורים לזרים והם כנכסי כהן ומתבטלים במ' ומה כנגדם, וטעונים נטילת ידים והערב שמש מה שאין כן במעשר, וכ"ש בחולין, לענין מעשר יש לתרץ שנחלקו ר"מ וחכמים, שכתוב במשנה שלר"מ כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים מטמא את הקודש ופוסל את התרומה ומותר בחולין ובמעשר, וחכמים אסורים במעשר, לענין חולין יש לחלק שלאכילה צריך נטילה ולנגיעה אין צריך נטילה, ורב שימי בר אשי מקשה שחכמים חלקו על ר"מ רק באכילה של מעשר, ובנגיעה במעשר ואכילת חולין לא צריך נטילה, אלא יש לחלק שרק באכילת לחם צריך נטילה בחולין, ובאכילת סתם פירות חולין א"צ נטילת ידים, שר"ג אמר שהנוטל ידיו לפירות הוא מגסי הרוח.

הנוטל ידיו אם התכוון ידיו טהורות ואם לא התכוון הן טמאות, וכן המטביל ידיו אם התכוון טהורות ואם לא הם טמאות, ומה שכתוב בין התכוון בין לא התכוון ידיו טהורות, ואמר ר"ע שלחולין ידיו טהורות לא כוונה אילו למעשר ידיו טמאות

דף יט ויש להוכיח שא"צ כוונה לחולין שכתוב במשנה שגל שנחלש ויש בו מ' סאה ונפל על אדם וכלים הם טהורים, וכמו שזה מועיל לכלים גם ללא כוונה כך יועיל לאדם, ויש לדחות שמדובר שהאדם מצפה שיתלש הגל, וכן בכלים מדובר שמכוון עבורם, ואין לדחות שאין חידוש כשמחכה שהגל יתלש, שיש לומר שהיינו אומרים שלא יטהר בגל שנגזור שלא יטבול בחרדלית של גשמים או שנגזור שלא הגל מושם הכיפה של הגל וקמ"ל שלא גזור, ובכיפין יש ברייתא מפורשת שאם מטבילים כמו שלא מטבילים באויר, ויש להוכיח מהמשנה ששפירות שנופלו לאמת המים ופשוט אדם שידיו טמאות את ידיו לתוכה והוציא פירות, ידיו טהורות והפירות לא הוכשרו, אך אם הכניס ידיו לנקותם ידיו טהורות והפירות הוכשרו, וא"כ רואים שטהור ללא כוונה.

רבא הקשה לר"ע, שבמשנתנו כתוב שהטובל לחולין והוחזק לחולין אסור למעשר, ומשמע שצריך שיוחזק גם לחולין, ויש להסביר בכוונת המשנה שאע"פ שהוחזק לחולין אסור למעשר, אך יש להוכיח מהמשנה שאם טבל ולא הוחזק כאילו לא טבל, ומשמע כאילו לא טבל כלל, ויש לפרש כאילו לא טבל למעשר אלא לחולין, וחשב רבא שר"ג סתם דוחהו אך יצא ומצא ברייתא מפורשת שטבל ולא הוחזק אסור למעשר ומותר לחולין.

ר"א אומר שאם טבל ועלה יכול להחזיק עצמו למה שירצה אך ישנה ברייתא שכל עוד רגלו אחת במים אם החזיק לדבר קל יכול להחזיק לדבר חמור ואם עלה אינו מחזיק ומשמע שלא מחזיק גם לחולין, ויש לפרש שכל עוד רגלו במים גם בהחזיק לקל יכול להחזיק לחמור, אך אם עלה, אם לא הוחזק לקל מחזיק ואם הוחזק לקל לא יכול להחזיק לחמור, ור' פדת אומר שהברייתא הזו שמועיל רגלו

חוצץ, אך יש להקשות שאם הטעם בסיפא משום חציצה א"כ ברישא אין הטעם בגלל חציצה, שכתוב שבקודש מתיר ומגביל ומטביל ואח"כ קושר ובתרומוה יכול לקשור קודם טבילה, וניתן לומר שגם ברישא וגם בסיפא משום חציצה ואם המשנה היתה כותבת את הדין הראשון ואמרים שהסיבה היא בגלל כבירו של כלי שהוא חוצץ, ובסיפא אין כבירו של כלי ולא יהיה חציצה קמ"ל שחוצץ כ"ז שהוא קשור, ואם המשנה היתה כותבת רק את הסיפא היינו אומרים **עמוד ב** שדוקא קשר הוא חציצה שהוא מהודק במים, אך כבירו של כלי אינו חציצה כיון שהמים מקיפים את הכלי, ור' אילא לשיטתו שהוא אמר בשם ר' חנינא בר פפא שבמשנתנינו יש עשר מעלות ה' הראשונות הם גם לקודש וגם לחולין שנעשו על טהרת הקודש, כיון שלה' המעלות הראשונות יש חשש טומאה דאורייתא ולכן גזרו לקודש וגם לחולין שנעשו על טהרת הקודש, וה' המעלות האחרונות שאין בהם חשש טומאה דאורייתא גזרו בהם רק לקודש אך לא לחולין שנעשו על טהרת הקודש, ורובא סובר שאמנם בסיפא הטעם הוא בגלל חציצה אך מה שלא מטבילים כלי בתוך כלי לקודש הוא מטעם גזירה שמא יטביל מחטים וצנוריות בתוך כלי שאין בפיו כשפופרת הנוד, ששינוי במשנה שעירוב המקואות הוא בנקב כשיש בו כשפופרת הנוד

דף כב בעביה ובחללה, והשיעור הוא כמו ב' אצבעות שחזרות למקומם, ורובא סובר דכורי ר"נ בשם רבה בר אבבה שבמשנתנינו יש י"א מעלות, שש מעלות הם גם לקודש וגם לחולין שנעשו על טהרת הקודש, והה' האחרונות הן רק לקודש ולא לחולין שנעשו על טהרת הקודש, ורובא ר' אילא יחלקו בסל ובכלי שמסננין בו יין שמילאן כלים להטבילם, שיש סברא של כבירו של כלי חוצץ אך לא שייך לגזור בכלים אלו שמא יטביל בכלי שאין בו כשפופרת הנוד שאין סל שאין בו נקב רחב מאד, וכן אומר רבא להדיא בסל וגרוגתני שמיאלן כלים והטבילים טהורים, אך מקוה שחלקו בסל וגרוגתני וטבל בו לא הועילה לו הטבילה שהרי כל קרקע יש בה לחלול מים ובכ"ז צריך שיהיה מ' סאה במקום אחד, וכ"ז בכלי טהור אך בכלי טמא מתוך שעולה הטבילה לכלי הטמא עולה גם לכלים שבתוכו, שהמשנה אומרת שכלי שמילאו כלים והטבילים טהורים ואם לא טבל מים המעורבים עד שיהיו מעורבים שפופרת הנוד, ומה שכתוב ואם לא טבל הכוונה שאם אינו צריך להטביל, ואם המים מעורבים כשפופרת הנוד מועילה הטבילה, ונחלקו תנאים בברייתא שלת"ק שק וגרוגתני שמילאם כלים והטבילים טהור בין לקודש ובין לתרומה, ולאבא שאול מועיל רק לתרומה ולא לקודש, ובתרומה לא חשש אבא שאול כי מדברים על חברים והם יודעים מתי יש עירוב מקואות, אך בקודש חששו שעם הארץ יראה ויטביל בפחות משיעור ציורף, ובתרומה לא חששו שלא מקבלים מהם, ובקודש אי אפשר שלא לקבל מהם שיהיה איבה, ובתרומה לא חששו לאיבה ותן להקח עם הארץ כבירו

ר' יוסי הוא שחשש לאיבה שהוא אומר בברייתא שהכל בברייתא חבירו על טהרת יין ושמן כל ימות השנה שלא ילך כל אחד ואחד ויבנה במה לעצמו וישורף לעצמו פרה אדומה, ואמר רב פפא שמה שמקבלים עדות מעם הארץ זה כדעת ר' יוסי.

מה שמטבילים לתרומה ולא חששו ששואלים כלים מעם הארץ, שהרי כתוב שלכ"ה כלי חרס מציל על הכל, ולב"ש הוא מציל רק על אוכלים ומשקים וכלי חרס, ואמרו ב"ה לב"ש מה החילוק, ואמרו ב"ש שהכלי טמא על גבי עם הארץ כלי טמא אינו חוצץ, אמרו ב"ה א"כ מדוע טהרתם את האוכלים ומשקים שבתוכו אמרו ב"ש **עמוד ב** שהם טיהרו מה שבתוכו שזה רק לעצמו, אך הכלי טהרתו היא אף לך ולו, וכתוב בברייתא שאמר ר' יהושע שהוא מתבייש מדברי ב"ש שאין יתכן שאשה לשה בעריבה והאשה והעריבה טמאים ז' והבצק טהור וכן לגין מלא משקים טמא טומאת שבעה והמשקים טהורים, ונטפל לו תלמיד מתלמידי ב"ש ואמר לו האם כלי טמא חוצץ או לא, אמר ר' יהושע שלא וכלי של עם הארץ הוא טמא אמר לו שטמא, אמר התלמיד דאם אומרים לו שהוא טמא האם הוא שומע אמר לו שלא, ועוד שהוא אומר ששלך טמא ושלי טהור א"כ זה טעמם של ב"ש, והלך ר' יהושע והשתטח על קברי ב"ש ואמר נענית לכם עצמות ב"ש ואם הדברים הסתומים שלכם כך ק"ו הדברים המפורשים והושיחו שינוי מפני תעניתו, וכתוב לך ולו א"כ שואלים כלים ממנו, ויש לומר שאם שואלים ממנו כלים מטבילים אותם, ומה שלא ענו ב"ה לב"ש שכששואלים יטבילו, כי טמא מת צריך הזאה שלישי ושביעי ולא משאילים כלים לו ימים, ומשמע שאינן נאמנים להטביל אך ישנה ברייתא שנאמנים עמי הארץ על טהרת טבילת טמא מת, אביי מחלק שבטומאת עצמו נאמן ועל כליו אינו נאמן, ורובא אומר שאף בכליו נאמן באופן שאומר לא הטבילתי כלי בתוך כלי מעולם, אך אם אומר שהטבילתי כלי בתוך כלי אך נזהרתי שבכלי יש נקב של שפופרת הנוד אינו נאמן, כמו שכתוב בברייתא שנאמן לומר על פירות שלא נאמנו על צימו, שכתוב שחבר שבא להזות מזין עליו מיד, ועם ברייתא שאינו נאמן על עצמו, שכתוב שבא להזות מזין עליו מיד, ובגלל הארץ שבא להזות צריך לעשות בפנינו שלישי ושביעי, אלא מחלק אביי שבגלל שמחמירים עליו בתחילתו בהזאה מקילים עליו בטבילה שהוא נזהר בה.

דין אחריים ותוך כמו שכתוב במשנה שכלי שנטמא אחריו במשקין אחריו טמאים אך תוכו אגנו אזור וידי טהורים, אך אם נטמא תוכו כולו טמא.

רב יהודה מפרש שבית הביטה הוא מקום שצובטו וכמו שכתוב ויצבט לה קלי, ר' אסי מפרש בשם ר' יוחנן שזה מקום שהאיסטניסים מטבילים במאכלם בו, רב ביבי שנה לפני ר"נ שכל הכלים אין להם אחריים ותוך בין קדשי המקדש ובין קדשי הגבול אמר לו שאם קדשי הגבול הם תרומה, ובמשנה כתוב שלתרומה מותר תוכו גם כשנטמא מאחריו, אך יתכן שקדשי הגבול זה חולין שנעשו על טהרת הקודש, אמר רב ביבי שהזכרתי שרבה בר אבבה אמר שיש י"א מעלות במשנה של הראשונות הם גם לחולין שנעשו על טהרת הקודש והאחרונות הם רק לקודש ולא לחולין שנעשו על טהרת הקודש.

נושא מדרס לא ישא קודש משום מעשה שהיה כמו שאמר רב יהודה בשם שמואל שאחד העביר חבית של יין קודש ממקום למקום

דף כג ונפסקה רצועה מסנדלו ונטלה והניחה על פי חבית ונפלה לאויר החבית ונטמאה ואמרו באותה שעה שהנושא את המדרס ישא תרומה אך לא קודש ומה

שלא גזרו גם על תרומה זה כדעת ר' חנניא בן עקיבא, שכתוב בברייתא שלא ישא אדם מי חטאת ואפר חטאת ויעבירם בירדן ובספינה ולא יעמוד בצד זה ויזרוק לצד אחר ולא ישפך על פני המים ולא ירכב על גבי חמה ועל גבי חברו אלא אם כן רגליו נוגעות בקרקע, אך מעבירם על הגשר ואינו הושע, ואסור בין ירדן ובין שאר נהרות, ור' חנניא בן עקיבא אומר שאסרו רק בירדן ובספינה וכמעשה שהיה, כמו שאמר רב יהודה בשם רב שאדם אחד העביר מי חטאת ואפר חטאת בירדן ובספינה ונמצא כזית מת תחוב בקרקעית הספינה ואמרו באותה שעה שלא ישא אדם מי חטאת ואפר חטאת ויעביר בירדן ובספינה, ולכאורה המעשה היה בסנדל טמא וא"כ יש להסתפק אם מותר בסנדל טהור, וכן המעשה היה בחבית שאם עבר ונשא טמא, ולר' זירא טהור.

כלים שנגמרו בטהרה צריכים טבילה לקודש ולא לתרומה, ולכאורה אם גמרו חבר לא יצטרכו טבילה, ואם גמרו עם הארץ זה לא נקרא שנגמרו בטהרה, ורבה בר שילא אמר בשם רב מתנה בשם שמואל שמדובר שגמרו חבר וחששו לצינורא של רוק שנפל מעם הארץ, ולכאורה אם נפל קודם שנגמר הכלי א"כ אינו מטמא שעדיין אינו כלי, ואחר שנגמרו החבר נזהר בהם, ויש לומר שנפל קודם שגמר וחששו שהוא עדיין לח בשעת גמר הכלי,

ומשמע שמספיק טבילה ולא צריך הערב שמש, ולכאורה זה לא כר"א שנחלקו בשפופרת שחתכה לחטאת שלר"א יטביל מיד, ור' יהושע סובר שיטמא ואח"כ יטביל ודנו בזה שאם החבר חתכה אינה צריכה טבילה, ואם העם הארץ חתכה א"כ ר' יהושע לא יצריך שיטמא ויטבול שהרי הוא כבר טמא, ורבה בר שילא אמר בשם רב מתנה בשם שמואל שהחבר חתכה, אך חששו לצינורא של עם הארץ ואם נפל קודם שחתכה אינו טמא שאינו כלי, ואחר שחתכה הוא נזהר בה אלא שנפלה קודם שחתכה וחששו שהיא לחה כשחתכה, ולפי ר' יהושע מובן מדוע עשו היכר לצדוקים שכתוב שטמאו את הכהן השורף שלא יאמרו שהפרה נעשית רק במעורבי שמש, אך לר"א אם נאמר שהוא מצריך הערב שמש א"כ יש היכר שכאן לא היכו, אך אם נאמר שתמיד לא צריך הערב שמש א"כ אין היכר לצדוקים **עמוד ב** ורב אומר שהיא כטמא שרץ לענין ראשון ושני, אך לפ"ז לא תטמא אדם ושנינו שמי שחתכה והטבילה צריך טבילה, אלא שעשאה כטמא מת אך לפ"ז יצטרך הזאה שלישי ושביעי ושנינו שהחותכה והמטבילה צריך טבילה ומשמע שאינו צריך הזאה, ויש לומר שעשאה כטמא מת בשביעי אחת הזאה, אך קשה שכתוב שלא חידשו דבר בפרה וזה חידוש גדול, ואביי אומר שלא אמרו שקורדום טמא מושב שכתוב והיושב על הכלי, ואין לומר שאם הפך כלי מידה סאה או תרקה וישב עליה טמא, שכתוב אשר ישב עליו טמא שדוק כשהוא מיוחד לשיבה, וכלי מידה טהור, שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתינו.

כלי מצרף מה שבתוכו לקודש, ור' חנין לומר את זה מהפסוק כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת שהתורה עשתה את כל מה שבכף אחת, ורב כהנא מקשה שכתוב שר"ע הוסיף סלת קטורת ולבונה וגחלים שאם נגע טבול יום במקצתם פסל כולם וזה רק מדרבנן שכתוב ברישא של אותה ברייתא שר"ש בן בתירא העיד על אפר חטאת שנגע הטמא במקצתו שטימא כולו וע"ז הוסיף ר"ע,

דף כד ור"א אומר בשם בר מצרף שדעתו של ר"ע נאמרה על שיירי מנחה שמדאורייתא אם צריך לכלי הכלי מוצא שמה שלא צריך לכלי הכלי אינו מצרף ורבנן גזרו שגם בא"צ לכלי הכלי מצרף, אך כל זה בסלת אך קטורת ולבונה הם צריכים לכלי ויצטרפו מדאורייתא, ור"נ אומר בשם רבה בר אבבה שצברם על עור שלוק ומדאורייתא רק ביש לו תוך הוא מצרף ובלי תוך אינו מצרף ורבנן תיקנו שמצרף גם ללא תוך, ור' חנין חולק על ר' חייא בר אבא שאומר שדין המשנה הוא רק מעדותו של ר"ע.

ר' יוסי לומר שרביעי בקודש פסול בק"ו ממחוסר כיפורים שהוא מותר בתרומה ואסור בקודש א"כ שלישי שאסור בתרומה ודאי שיעשה רביעי בקודש, ושלישי בקודש מפורש שכתוב והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל וא"כ גם כשנגע בשני לא יאכלנו, ורביעי מק"ו.

בתרומה אם נטמאה יד אחת לא נטמאה השניה ובקודש טמא, ואמר רב שיזבי שרק במחוברת טמא ולא בחיבורים טהור, ואביי מקשה מברייתא שלדעת רבי יד נגובה מטמאה, ולכאורה לטמא קודש ולא תרומה, ולר' יוסי בר' יהודה רק פוסלת ולא מטמאה, ולכאורה רק באינה מחוברת יש חידוש בנגובה, אך אם מדובר רק בחיבורין א"כ אין חידוש בנגובה.

עמוד ב לר"ל בחבורים מטמא רק ידו ולא יד חבירו, ולר' יוחנן גם יד חבירו, ופוסל באותה יד שהוא נוגע בו ולא ביד האחרת, וזה מדויק ממה שכתוב בסיפא שהיד מטמאה ברתה לקדש ולא לתרומה וזה מיותר אלא זה בא לחדש שגם ביד חבירו טמא, ור"ל הודה לר' יוחנן שר' יונה אמר בשם ר' אמי בשם ר' ל' שבין ידו בין יד חבירו פסול ולא טמא.

ונחלקו תנאים אם רק פסול ביד חבירו, שר' יהושע סובר שכל הפוסל בתרומה מטמא ידים להיות שניות ויד מטמאה חברתה, וחכמים סוברים שידים שניות הן ואין שני עושה שני בחולין ומשמע ששני לא ושלישי כן, אך יש לדחות שגם שלישי אינו עושה, אלא תנאים אחרים נחלקו בזה שכתוב בברייתא שלרבי יד נגובה מטמאה חברתה בקודש ולא בתרומה, ור' יוסי בר' יהודה סובר שרק אותה יד לפסול לא לא טמא.

בתרומה מותר לאכול אוכל נגוב בידים טמאות ולא בקודש, ור' חנניא בן אנטיגנוס אומר וכי יש נגובה לקודש הרי בכל מקרה חיבת הקדש מכשירה לקבל טומאה, אך ניתן להעמיד שתחב לו חבירו לפי או שהוא תחב לעצמו בכוש או כרכר ורצה לאכול צנון ובצל של חולין, ולקודש גזרו חכמים ולתרומה לא גזרו. **אונן** ומחוסר כיפורים צריכים טבילה לקודש כיון שעד עכשיו היו אסורים הצריכות חכמים טבילה.

משנה תרומה חמורה יותר שביהודה נאמנים על טהרת יין ושמן כל השנה ועל תרומה רק בשעת הגיתות והבדים, ואם הביאו לו חבית יין תרומה לא יקבל מעם הארץ אלא יניחנה לגת הבאה, ואם אמר לו שהפריש לתוכה רביעית קדש נאמן.